

skulle *erklære os* for neutrale. — Jeg synes egentlig talt, at det ene kunde være nok; hvis Afvæbning virkelig var Bevis for Neutraliteten, saa behøvede vi ikke at *erklære os* for neutrale. Men Forholdet er jo dette, at Afvæbning betyder en faktisk Fordel for den eller de Magter, som ligge os nærmest. Det vil altsaa sige, at Afvæbning betyder en faktisk Opgivelse af vor neutrale Tilstand. Saa det kan jo gerne være, at det derfor er nødvendigt at forsøge at sende et diplomatisk Korps til Udlandet for at fortælle, hvad Meningen er.

Nej, den hele Udvikling i Motiverne, som rumme meget snurre Modsigelser, er bygget paa den ganske virkelighedsfjerne Paastand, at naar et Land afvæbner, erklærer sig neutralt, er det tilstrækkeligt. Jeg tør forsikre den ærede Ordfører om, at i intet andet Land i Verden vilde Arbejderne — tyske, engelske, svejtsiske, franske Arbejdere — modtage en Forklaring af denne Art med andet end Latter. Og da Forholdet nu er det, at de øvrige Magter og alle andre Landes Socialdemokrater have et noget andet Begreb om Neutralitet og Neutralitetspligter end det danske Socialdemokrati, synes jeg ikke, vi skulle udæske denne Latter alt for stærkt. Det ser nu heller ikke ud til, at de Herrer selv tro paa, at Afvæbningen kan klare det hele, for i deres Forslags § 1 sige de udtrykkeligt, at „Konfliktspørgsmaal med andre Stater, der ikke kunne bilægges ad diplomatisk Vej, indankes for den staaende internationale Voldgiftsdomstol“. Det er jo fortræffeligt, men hvis nu den anden Part ikke vil være med hertil — og den ærede Ordfører slog forleden under Forhandlingen om Voldgiftstraktaterne paa, at disse blev daarligere og daarligere — saa hvis den anden Part ikke vil, mangler de Herrer Lovforslag øjensynlig en Bestemmelse om, at han skal. Den Ændring synes jeg, de skulde se at faa indsat inden anden Behandling. Eller hvis Konflikten bestaar i, at en af de omtalte krigsførende Stormagter besætter vort Land og udnytter det, eller i, at to krigsførende Stormagter benytte det som Krigsskueplads, hvad skal der saa ske? Thi i en saadan Periode eksisterer der ingen staaende Voldgiftsdomstol, der vil tage imod Klagen. Eller

hvis Landet erobres — nej, om Forladelse, det er jo ved Lov forbudt at forsvare os, saa vi kunne ikke erobres —, men jeg vil sige, hvis Landet besættes og indlemmes under saadanne Forhold i en anden Stat eller et andet Land, saa vilde vi ikke en Gang kunne naa at indanke Sagen, thi saa have vi ophørt at være en Magt.

Alt sligt generer nu øjensynlig ikke, naar man skal lave et Lovforslag, og da det er lykkedes at lave § 1 ad den Vej, har man naaet den Fordel at kunne gaa over til § 2. Den er for saa vidt meget morsom, som den motiveres ved, at den elendige Soldatertjeneste dog har haft en Værdi, idet den har givet en Del af Ungdommen fysisk Uddannelse. Denne Værdi bør nu udstrækkes til den videst mulige Kreds. Derfor skal der for Ungdommen indføres „obligatorisk fysisk Opdragelse med Gymnastik, Vaabenbrug og anden Legemsøvelse“. Det er virkelig noget, der klodser: Vaabenbrug for alle unge Mænd og Kvinder her i Landet; der vil blive en hidtil . . . (Afbrydelse af Meyer.) Hvorfor ikke? Det ærede Medlem holder jo paa Kvinderne. Der vil blive en hidtil ukendt Sabelraslen og Kuglepiben i vort gamle Fædreland. Og hvorfor skal det gøres? Ja, til Opøvelse til Forsvar for Landet mod ydre Fjender skal det ikke være. Det er udtrykkelig forbudt ved Lov. Og hvad vil det koste? Det hedder: „De hermed forbundne Udgifter afholdes af Staten. Den nærmere Ordning fastsættes ved Lov“. Det er ikke meget oplysende, men jeg indrømmer, det er nemt. Det er ligesaa nemt som de fleste andre af de 11 Paragraffer, der findes i dette Forslag, og som næsten alle gaa ud paa, at der skal laves en Lov. Det skal ved Lov bestemmes, hvad de Beløb, man sparer ved Forsvaret, skulle anvendes til. Spørgsmaalet om Omordning af Politiet eller Organisation af en Grænsevagt ordnes ved Lov. Og det fortælles, at „til Opretholdelse af Orden i danske Færvande“ — det er et meget interessant lille Afsnit — „og til Varetagelse af danske Statsborgeres Interesser paa dansk Søterritorium anskaffes det fornødne Antal Inspektionsskibe“. Det skal formentlig ogsaa ske ved Lov. Det staar der ikke noget om, men man maa gaa ud derfra, hvis Hensigten da ikke er den, at man kan